

til at træde sammen saasomt som muligt, og som utvivlsomt vil gøre det i Løbet af faa Timer. Det er Raadets Pligt ved Hjælp af sine land-, sø- og luftmilitære Raadgivere at stille Forslag om, hvilken virksomhed Militærstyrke hvert Forbundsmedlem skal stille til Raadighed; i dette Øjemed er ethvert Medlem, af hvilket der forlanges Tilskud, beføjet til med Vetoret at overvære Raadets Møder, medens dets særlige Sag er under Overvejelse. De forskellige Tilskud vil selvfølgelig blive fastsat ved Overenskomst, og dette er i Virkeligheden ogsaa nødvendigt, hvis Pagtens Aand skal bevares, og hvis den fælles Handling skal blive virkningsfuld. Men det er ønskeligt paa dette Punkt at imødegaa den Indvending, at Forbundet under saadanne Forhold altid vil komme for sent, og at det som Følge deraf ikke byder nogen Sikkerhed mod pludselige Angreb.

Det er sandt, at Forbundets Medlemmer, da der ikke findes nogen stærk international Militærstyrke, som er rede til øjeblikkelig Handling i alle Dele af Verden, selv maa træffe deres egne Forholdsregler for det øjeblikkelige Selvforsvar imod enhver Styrke, som pludseligt kunde blive samlet imod den, idet de støtter sig til saadanne Aftaler, som de i dette Øjemed i Forvejen har indgaaet med deres Naboer. Der er intet i Pagten (se Art. 21), som forbyder Forsvarsaftaler mellem Stater, saalænge de er virkelig og udelukkende indgaaet i Forsvarsøjemed og deres Indhold er offentliggjort. De vil tværtimod være velkomne, forsaavidt de er egnede til at bevare Verdensfreden. Staterne maa derfor for at kunne imødegaa det første Stød ved et pludseligt Angreb stole paa deres egen Modstandskraft og deres Naboers Hjælp. Men naar Angrebet ikke er pludseligt, saaledes som i det Tilfælde, at Moratoriet bliver overholdt, er det sikkert, at saadanne Magter, som befrygter et Brud paa Pagten, vil have raadført sig uofficielt med hinanden for at træffe Beslutning om Sikkerhedsforholdsregler og aftale Planer, som øjeblikkeligt træder i Kraft, naar et Brud paa Pagten indtræder. I dette Tilfælde vil Sammenkomsten mellem Repræsentanter for visse Magter udvikle sig til et øverste Krigsraad for Forbundet, bistaaet af en fælles Stab. Nogle Grunde til, at denne Stab bør være en Institution, som dannes for det enkelte Tilfælde, og ikke en fast Institution, er blevet fremsat ovenfor i Forbindelse med Art. 8.

Det sidste Stk. af Art. 16 tager Sigte paa det Tilfælde, at en Stat, som har krænkede sine Forbundspligter, forsøger paa at beholde sin Stilling i Forsamlingen og Raadet.

Art. 17 hævder det Krav fra Forbundets Side, at ingen Stat, hvad enten den er Medlem af Forbundet eller ikke, har Ret til at forstyrre Verdensfreden, forinden en fredelig Løsning er blevet forsøgt. Som i gammel engelsk Ret enhver Voldshandling, ligegyldig hvor den var bleven begaaet, blev betragtet som et Brud paa Kongens Fred, saaledes skal nu ogsaa fremtidig en hvilken som helst pludselig Krigshandling være at betragte som et Brud paa Forbundets Fred, der kræver en passende Oprensning.

Traktater og Aftaler.

Art. 18—21 omhandler de nye Vilkaar, som skal gælde for mellempoplelige Overenskomster, dersom der skal herske Venskab og gensidig Tillid mellem Folkene.

De tre første Artikler foreskriver, at alle Traktater skal være 1) offentlige, 2) Genstand for fornyet Overvejelse paa Opfordring af Forsamlingen og 3) overensstemmende med Pagtens Bestemmelser. Disse Forskrifter er af en overordentlig Betydning.

Art. 18 gør Registrering, men ikke Offentliggørelse til en Betingelse for Traktaters Gyldighed, nemlig af praktiske Grunde, fordi Erfaringen viser, at Antallet af nye internationale Aftaler, som stadig afsluttes, sandsynligvis vil blive saa stort, at en øjeblikkelig Offentliggørelse ikke vil være mulig; men det er Sekretariatets Pligt at offentliggøre alle Traktater, saasomt det kan lade sig gøre.

Art. 19 maa læses i Forbindelse med Art. 11.

Art. 21 gør det klart, at Pagten ikke tilsigter at afskaffe eller svække andre med dens Forskrifter forenelige Aftaler, som Forbundsmedlemmerne maatte have indgaaet eller senere maatte indgaa for yderligere at sikre Freden. Saadanne Aftaler indbefatter særlig Traktater om tyungen Voldgift eller militære Konventioner, som virkelig er afsluttede i Forsvarsøjemed. Monroedoktrinen og lignende Forstaaelser er henført til samme Klasse. De har historisk vist sig at være ikke Midler til Tilfredsstillelse af national Ærgerrighed, men Garantier for Freden.

Opriindelsen til Monroedoktrinen er velkendt. Den blev erklæret i 1823 for at